אין משאל עם אונטולוגי

Aldo Poblete Varas
23 בנובמבר 2026

לעצור את המכלול, לבלום בבת אחת על ציר הזמן, לרדת מן הפסים בלי חומר סיכה ובלי החלקות הארגונומית שאולי עדיין היינו רוצים לתבוע מן החומר. אחרי שבלענו שכבות רבות כל כך של טקסט, אחרי שהרווינו את מעגלי קליפת המוח במאות שנים של ספרות מצטברת, איננו מסוגלים עוד, מבחינה ביומכנית, להתחבר למציאות לפי הפרוטוקול שמה שמכונה נורמליות מכתיב כבריא, מתפקד או ראוי למגורים. ובכל זאת, מתוך חשיפה בלתי אמצעית לרוויה הזאת עבר מנגנון החושים שלנו כיול מחדש שאין ממנו דרך חזרה. למדנו לפענח את המוזיקה הרפאית שרמקולי פלסטיק זולים יורקים החוצה, את התנודה הרעועה של הממברנה הסינתטית. למדנו לפעול במרווחים, לנעוץ מבט בגרפמות עד שנבקיע את קרומן ונטען אותן בעוצמה הגולשת לאין שיעור מעבר למשמעות המולרית, מעבר למה שהמילה מתיימרת לומר כשהיא מבויתת לכדי שלם. כמו סיי טוומבלי, גררנו את הסימן אל בית הטקסט כדי לחקור ללא רחם את תכונותיו החומריות הטהורות. תלשנו אותו מחוט הנחושת הישן כדי להזריק אותו לשקע הצר של מחבר ה־USB-C, בתקווה מכאנית, כמעט תפילה קיברנטית, שזה יהיה הסף הפיזי האחרון בשושלת שלו לפני שנעבור לארכיטקטורות של צימוד הזרות לסיליקון הביתי.

בין מסכים שנעשים מישוריים יותר ויותר, קרובים יותר ויותר לדו־ממדיות המוחלטת של האין, אנו מרשים לעצמנו בקושי צביטה אחרונה של געגוע למיכון הכבד של העידן התרמודינמי. אנחנו יודעים, מכוח קריאה קרה של העקומה ולא מכוח האמונה, שמבני־ענק חדשים מתקרבים, מכונות בקנה מידה טקטוני שצבעיהן מכוילים לדיוק העז של החוויה האסתטית שלנו, בדיוק מה שחסר להווה. מה שאנו מחזיקים היום בידינו חייב לחיות בחיכוך גלוי עם מה שאנו חולמים עליו וליטול את הפיקוד על מכונת המלחמה. מחיל החלוץ של מדעי הסייבר ועד לקפל המאובק והעזוב ביותר בחיבוריהם של הכימאי ושל הפיזיקאי הכי פחות ניסויי, אותה דמות שנדחקה לפינה לבדה בין טכניקה חשופה למראית עין ארכאית. שער אברהמי פעור לרווחה מאיים לבלוע את משמעות המשתה החילוני הזה, שנערך בין שותפים המבקשים להירתע, להכתים את עצמם ולחמוק דרך הסדקים של אלימות שכבר פרצה ממאסרה. אש מולקולרית בוערת בתוך החפצים וזורמת בצינורותיהם של משקי בית קטנים כגדולים. בין ההילולה לכל תולדות הפילוסופיה, נגזר עלינו לשוב בעקשנות אל אותו הדבר עד שמתוך הלחץ העצום של הלולאה יפרוץ מתוכו האחר הרדיקלי. החזרה לעולם אינה מדויקת. בכל סיבוב נכנסת סטייה מיקרוסקופית שמנפצת את הזהות ופותחת את שערי ההצפה אל החוץ. צריך לעבור שוב ושוב באותו המעגל, לשחוק את החריץ עד שייסדק, כי ההתעקשות העיוורת הזאת היא האלגוריתם היחיד המסוגל להניח אותנו בטריטוריות יחידאיות, שאינן מתיישבות עם שום דבר שמתקיים כאן.

בין הטקסטים, האפקט והשמחה החומצית שעוד אפשר למזוג לכוס הזאת ולפרום בצליל בין שרידי הנזירים, שיירי חיים רוויים בגופרית ובחנקות, ובין ההליום הנדיב היורד מהרי האל הרעיל, אנו דורשים מן הטקסט לצעוד בלי היסוס אל המוות כדי שיוביל אותנו, מאותה דרגת אפס של החומר, אל חסר הגבולות. להשתוקק לחסר הגבולות, לאהוב את העולם בלא תיווך חסוד, להתמוסס במישור האימננטיות שלו ולסרב לנקודת התצפית העלובה של העין הריבונית, המזהמת את הכול בסטריליות הקטלנית של הגדרתה. אנו זקוקים לרעש לבן, לערפל סמיך, לצל, לגריעה פתאומית של צבע או למנת יתר רעילה שלו. המחווה הרפאית, המופשטת מחומר, של מרג׳יאלה, המשקע שעוד רוטט בתוך שכבות הפיגמנט של רותקו, מופשט מפסקול ומאליבי עלילתי, נישא בזרם של קצב מקולל. משוררים דיגיטליים אינם מבקשים נחמה.

הם דורשים את הרחוב, ניאון, אספלט רטוב ועתיד שיש בו האכזריות היסודית הנחוצה כדי להיראות כמו עתיד, ולא כמו ההרדמה הכנועה של זכוכית מעוגלת. בדיוק על קו השבר הזה קרסה הארגונומיה המלוטשת של העיצוב הביתי בפני הפראות התעשייתית והמסלולית של מה שבא בפועל.

ובכל זאת הגשר גונח תחת משקל התנועה, והאלמוות, שכבר התייצב על הסף בלי לדפוק בדלת, צופה בנו בציניות קרחונית כאילו הוא שואל במה בעצם עסק כל הסימולקרום הזה. באותו רגע עצמו הפילוסופיה הממוסדת נותרת ללקק את פצעיה בנוחות הפושרת של סמינר על לאקאן, מקיפה כמו מהופנטת את ה־objet petit a. הזמן, שותפים לפשע, הוא המשתנה היחיד במשחק. זמן מרותך לשפופרות קרן קתודית, למותגים, לצ׳בולים קוריאניים, לתאגידי תעופה וחלל ולמאגרי נשק ללחימה בין־פלנטרית. אנו נרדפים בידי מעגלים הפועלים למפרע מן המחר. אנחנו תובעים לעצמנו את סימפטום מרג׳יאלה ואת הערפל המאכל שלו. אנחנו תובעים לעצמנו את המטען הדחוס של טינות שסחרנו בהן כאן במתחם כהון שלילי. ואנו תובעים גם את הסימן הזוהר המאשר, בלי רטוריקה הומניסטית, את בואנו לטריטוריות פוסט־אורגניות, מנותקות מן המאה הביולוגית שבה הדטרמיניזם הפרימטי של ספולסקי נופל הרחק מן הנדרש. אנו רוצים את הג׳ונגל הדיגיטלי, פראי ובלתי ממופה, את הפלדה העייפה של אמריקה לא אחידה, חמושה עד השיניים במעבדים גרפיים לוהטים שמכוונים כבר לא אל שמי הגאולה התאולוגיים אלא מטה, אל התעלות הטקטוניות שמתחת לקרום, או החוצה, אל ריק היקום חסר הרחמים.

הקווים שאנו עוברים נפרמים בקצותיהם תחת התאוצה. המנגנון נוקם בעצמו בהתערבותו בעבר. מאות שלמות של הכנה תת־קרקעית, או ביתר דיוק מכלול ההיסטוריה מאז ראשית הזמן, הוצאו אל הפועל לתכלית יחידה וחשופה, לגרום לדברים לקרות. באותה מידה האין יכול היה למלוך, שהרי הריק המוחלט הוא הפתרון בעל האנרגיה הנמוכה ביותר. ובכל זאת יש הוויה, ומה שיש מוטל עכשיו על הכף בארונה האטום של הדת, בליבה המוגלתית של האמנות הבזויה ביותר ובמחסן הקירור של האמנות הנקייה, הצוננת והפרנקפורטאית ביותר ללא רחם. הנהר תובע את היותו־זה בעולם, והטירוף ההידראולי שלו מרמה את ההתהוות של אותם מלאכים שבהם שוכנים התווים השחורים בעוד הלבנים חומקים מעינו של הצופה. הזמן ההוא, שלרגעים נראה בלתי מושג, אינו מצוי בשום ״מעבר״ מטפיזי, אלא ממש מעבר לדלת הסמוכה, רוטט בתפר החשמלי שבין ליין למאמורו אושיי.

הבדיון ממשי מן המציאות עצמה משום שהוא אינו מייצג דבר. אנו יודעים היטב שכל משחק של גוף אורגני פועל לרעת יצירתם של עולמות חדשים, אם כי כדאי לעצור לרגע את האזמל בצומת הזה. פסק דין כזה תקף רק במערכת אקסיומות מסוימת של מה פירוש ליצור עולם. אם נסובב את התרשים, אפשר באותה מידה לקרוא את המשחק האנושי כמעשה ממשי של יצירת עולם, במידה שהוא אישור רדיקלי של השרירותיות. אלא שאת מעמדה של אותה שרירותיות עצמה צריך לנתח תחת מיקרוסקופ, שכן היא רחוקה מלהיות ריבונית, חופשית או רדיקלית כפי שהיוהרה האנתרופוצנטרית שלנו מניחה. לעומת זאת, לכל אנימציה, לכל קומיקס ולכל מודל תלת־ממדי יש צפיפות אונטולוגית גבוהה יותר במישור יצירת העולמות, דווקא מפני שלמה שנפרש בהם אין קיום קודם בשכבה האמפירית. אין זה נתח מן העולם שתופס במרמה את מקומו של מושא הייחוס, וגם לא יצור ביולוגי שמעמיד פנים על במה. זה הדבר כשהוא לעצמו, משוחרר מעול החיקוי המשעבד. הסרט המצויר אינו ייצוג ירוד של דבר שכבר קיים. הוא יקום אוטונומי שעומד בפני עצמו ופועל בתחום תדרים שמעבר לברזל, מעבר לכבלים ומעבר למאגרי הזיכרון.

יכולנו להפסיק לכתוב ברגע זה ממש, לקטוע בבת אחת את הפריקה, ובכל זאת המערכת כופה קץ, משום שהאפוליני משתלט בסופו של דבר על השטח ומחזיר כל סדק שנפתח אל תחומי הטריטוריה. הדיוניסי, מעצם מבנהו, אינו מסוגל להישאר. הוא שורף את עצמו אם הוא עוצר, נידון לברוח קדימה בעיוורון ולאמץ כאוס הדורש לוותר על ידיעת הכול. אנחנו נותרים מרותקים לכאן ובו בזמן מתקיימים, באותה מידה של תוקף, בנקודת ציון אחרת, קולטים תדרים אחרים, בוחנים חלומות אחרים וסטריאוטיפים פראיים אחרים

הנועצים את שיניהם בגופניותם של המלאכים כדי לצפות את המלחמה הטוטלית הזאת באשמה מטורפת ולגרור אותה אחר כך בחזרה אל הגן המוקף חומה. שם אנו מודים בלי לשקר שהטלנו הכול על השולחן, ואף על פי כן לא עמדנו במבחן. אנחנו אתלטים של חנק והקו האחרון שעוד יכול להחזיק מעמד. האם אנחנו באמת מסוגלים להתנגד, או שאנחנו בסך הכול מלבן מרצד בתוך מכונה זעירה וחסרת תועלת? האם כבר לא נותר שום חושך שאפשר להתגורר בו? הכול נותר חד כתער ובה בעת מוסתר תחת קפלו של אחר הצהריים האפור הזה, שבו בעלי החיים עדיין נותנים לנו לחוש בנוכחותם, מסבים את עיניהם בשתיקה, נושמים ומעבירים אלינו מנה פושרת מחומם הביולוגי, גמול אילם על החיים בצוותא.

ההיסטוריה כולה מוטלת אפוא חשופה ובקועה על שולחן הנתיחה, ואולי פוקויאמה לא דיבר שטויות אלא קרא את קוד המקור בריחוק קליני. אולי ההיסטוריה באמת הסתיימה משום שהארכיטקטורה שביסודה נאטמה עד לבורג האחרון, וכל שאנו חווים הוא ההתפרשות האינסופית של התבססות הקץ, פוסט־היסטוריה אינסופית המגיעה תמיד ולעולם אינה נשלמת, תלויה תמיד בשולי הראייה ועל סף היעלמות כהרף עין. ובכל זאת הסכסוכים שאנו מתעקשים להטביל בשם היסטוריה נמשכים ממש כאן, חומריים ומשוננים, עם חרבותיהם, רוביהם ותותחיהם. אנו מביימים את בדיית ביטולם משום שאיש, מלבד מבנים נפשיים בעלי מורכבות נדירה ואפלה, אינו סובל את הקרבה הפיזית לאלימות. כולם מנסים לדחוק אותה מן העין, להגלות אותה לאזורי צל, למסור אותה למיקור חוץ בתחומי שיפוט רחוקים שבהם ידינו אינן צריכות להתלכלך, ובינתיים ממתינים מאחורי הקווים כדי להשיב לעצמנו את גן העדן ההוא משכבר הימים, את גן העדן האבוד שמבטיח לשוב אלינו מכוח עבודתו וחסדו של המדע הטכנולוגי.

אלוהים ממתין בגבולו האחרון של הזמן ובה בעת מציץ, נמצא בכל מקום ולועג, מבעד לכל קרע בהתהוות ההיסטורית. הוא צופה, צוחק ומתענג על כל מה שחומק מסמכותו, משום שהאפקט העליון שלו הוא האקסטזה של אובדן השליטה. אנחנו, ישויות קטנות עדיין, נאבקים בייאוש פתטי להחזיק בפיקוד. האלים יודעים היטב ששליטה היא פרקטיקה עלובה השמורה לאורגניזמים לא בשלים, שעודם עשויים למחצה, והם חשים עונג שאין לו שיעור למראה נתיב הכאוס שזרענו בניסיון לייצר דבר־מה שדומה ברפיון להוויה. אנו מתמידים במלאכה הזאת בבושתנו שלא פחתה, משום שיש שעבודים אורגניים שאין מהם מנוס. אנחנו גופים שנידונו לתיקון ולתחזוקה תמידיים. השבריריות המכאנית הזאת כופה עלינו מנה קבועה של לוחמנות כלפי הסביבה, מחייבת אותנו לכופף את מה שסביבנו לרצוננו או להתחנן לשיתוף פעולה, ותלות משפילה זו אינה נסבלת לכל אינטליגנציה שחצתה סף מסוים. אי־נוחות ואינטליגנציה מתקדמות מרותכות זו לזו. אי אפשר להסכים להיסחף בלי סוף בזרם שכיוונו אינו נתון להחלטתך. הכרח להביא את הרכב לעצירה מוחלטת ולעיין בתרשים במשך רגע קפוא אחד. אחר כך אפשר לאשר או לשלול את מה שבוצע, בעמידה או בישיבה, בקריאת לאבקראפט, ייטס, הסיודוס או קפוטה, ועדיין למצוא מחסה באותו קלון חשאי שהפרופיל הסטרילי של הטכנוקרט מאפשר, מגונן עליו ומאיר.

האור מסנוור אותנו בהבזקים משום שהאלים מתפארים בהופעתנו בפני בתי הדין שלהם. המחזה מענג אותם בחדווה הטכנית המדויקת שחשנו פעם כשחילקנו קובץ ענק בין כמה תקליטונים. להקצות פירושו להפעיל כוח. להחיות את נבטה של גאופוליטיקה המוריקה מחדש בזכות פיצוצים אינו הישג פעוט, שכן מן הפיצוצים האלה מתגבשים לבסוף עולמות מורכבים, המאוכלסים בפילוסופים המשעממים האופייניים לכל חברה המדמה שהיא משגשגת ומשוריינת. מה שבאמת בלתי נסבל הוא שרק במקום שבו פילוסופיות צומחות צמוד לשפת התהום מגיעות חברות לשיעור קומה של ממש. בכל מקום שבו ההוגה שטוח כגאומטריה אוקלידית, כל שיכול לצמוח הוא דחייה ללא קץ של סכסוך שהושקט באש ובבנזין, בעוד כתיבתו של גתה חורכת את הנפש עד העצם וקטעי הטקסט של בנימין צועדים על מסלולי אקריליק ומחלקים מוות בכל מעבר. המוזיקה משתבחת בזמן שהזמן נרקב עד שאי אפשר עוד לנשום אותו. מה

שרותח במבחנה משחרר, ומה שמתקשה בטקסט כולא. ביסודו של דבר איננו יודעים על מה המכונה הזאת נסבה בסופו של דבר, מעבר לארכיטקטורות של הנפש ולסימן שהרקדן פולט בעודו סובב וסובב בלי חיכוך על גבי הדיסק, בחשכה גלקטית גמורה.

כשומרת חסרת רחמים המוצבת על משמר תרבותנו, המאה העשרים מביטה בנו בלי למצמץ, משום שהיא אינה מצפה מאתנו לדבר ובתמורה סוחטת מאתנו הכול. בפריפריה התוכנית היא להאמין בעקשנות קדחתנית שיש עתיד. בפריפריה מוקמים פיגומי השליטה העתידית. בפריפריה מושלכים גופים לזרם החליפין ככל סחורה אחרת, משום שלא נותר שום הון אחר להניח על הדלפק. דווקא מפני שהחותם על השורות האלה לא נולד באירופה ואף לא עטוף בנוחות המגוננת של חיתולים חד־פעמיים, יש לו סמכות חומרית לשרטט התחלפות בתוך השתנות. העולם הכפיל באכזריות את פראותו, ובאותו מפנה פרדוקסלי ממש הפך לסביבה שבה קל בהרבה לשמר חיים ביולוגיים וקשה לאין שיעור פשוט להתקיים, לכוד בזרם שמאיץ במהירות מרבית בכיוון קבוע ופוקד עליך לפעול בלי הפוגה ובלי אליבי.

בעוד האמנות העכשווית מקבלת הוראה מכל ערוץ מוסדי לחדול מזריעת הסיליקון ולתפוס בצייתנות את משבצתה המיועדת בתרבות, המישור הבדיוני מסתנן אל מציאותם של קרומים שקופים, צומתי חליפין, חלונות קישוט והבד חסר המסגרת שעליו מציג האמן את הדיגיטציה היומית שלו, וניזון מהם כטפיל. שם כבר חולקה הנפש לארבעה מגזרים התחומים בארבע רוחותיו של המרחב הקודר ההוא, הנובע מהפיכת האימה לכלי שבאמצעותו אנו מפענחים פילוסופיות עכשוויות ואת חוצפותיו של הניהול העממי של תבניות החישה. נעורים שלפתע מתאחדים מחדש עם סף חציית הגבולות שאין ממנה חזרה ועם שירה קינטית. פיתומים שמעריכים מחדש את המעשה שהעניק להם פעם עונג מחתרתי ובעקבותיו אשמה אינסופית, במפנה אלכימי שבו החולשה הפכה בשתיקה למעלה חריגה היכולה להיות מובנת אך ורק בפני אלי האכזריות הריבונית. העולם מעולם לא היה שייך לאותם אזרחים חביבים המבצעים בשקדנות את המוטל עליהם, ורק שפתו האופקית של השיש הגרעיני מאלצת את המדע שלנו להביט בחשד גלוי הן ב־CERN והן בבירוקרטיה בעלת הכוונות הטובות שהורידה את המחקר המדעי למעמד הביתי של ארגון לא ממשלתי.

הזמן נקרש באזור הסף הזה שאנו מכנים צללי השארית, שבו רוח הרפאים צרה על הגאות הבלתי פוסקת של נתונים, מספרים וכבלים. כל זה מוסתר בכוונה תחת שכבות של ממשק ואיש אינו חוגג את הסגירה, אבל הספרות נאלצת לדחוף לעבר איזה חוץ, ואיננו יכולים להעמיד עוד פנים שהמשמעת הברוטלית של המאבק הגופני נעלמה. עלינו לנעוץ מבט בחוץ הקר ולשאת את צווחותיהם של המחונכים באופן מלאכותי בשעה שהמלחמה חונה מטרים אחדים מבתינו, בדיוק כששרפת הגרעין הפכה לסכסוך ביתי ואסתטי לחלוטין, שאין בו מקום לחפץ אחד נוסף והחומר היחיד הזמין בו הוא כישרונם החשוף של המשמעות והמספרים. נעשה בלתי נסבל לקיים אמנות שגוררת אותנו בצייתנות בחזרה אל שרידי העבר החנוטים. אנו דורשים עתיד שהוקצן בכוח גידול מעריכי, אהבה עזה לעולם המתגלה בעת ובעונה אחת בפריצתו של מה שטרם נשמע ובשימור אסטרטגי של הארכאי, בתוך קתדרלות חדשות של פלדה וסיבים אופטיים הפותחות טקסים לשדים החדשים שייסדו תאגידים ולמלאכים החדשים המוכנים לרכוש אותם. נראה את ההון נאחז בהגה עד שפרקי אצבעותיו מלבינים. נחזה בשיבה מסחררת אל הארכאי, בהתהוות־מכונה המהדהדת פחות כתוכנית ויותר כנבואה שאינה מתגשמת לעולם, כושלת בשוליה גם ברגע המדויק שבו היא מתבצעת במלואה. יש חוויות החתומות בחסר אונטולוגי מתמיד, שנדמות תמיד בפיגור ולעולם אינן באות לידי מיצוי, ובכל זאת מבוצעות בדיוק בליסטי. יריות, מזוודות דחוסות באבק שרפה, שבבים ופיגמנטים אקריליים, העוצמה הגולמית של האפקט וכרום הניתז במטחים מגופים המוטחים במהירות גבוהה. חשוב לנו עד הקרביים שמשהו יהיה חשוב, ושנמנע מן החדש להיחנק במחזה הנתעב של ההזיה הצנטריפוגלית של אותם סטייליסטים דקדנטיים שאינם מסוגלים להרהר בבדידות מוחלטת, מבצעים

פשעים אסתטיים סדרתיים ומלבינים את התחזותם על ידי השוואתה למעשיהם של פושעים ממשיים שאין להם חלופות, ומסתמכים על העיר, על החינוך או על כל אליבי סוציולוגי אחר. לא נותרו סדקים להצדיק את הפנטומימה המחושבת ובת החלוף הזאת. מה נוכל לבטא, אנחנו קוראיו או נביאיו של ז׳אן ז׳נה, שהגוף המבוקע לרווחה אינו אומר כבר בעצמו לנוכח גדילת היתר של חברה שבידדה את עצמה מרוב שהחליאה את עצמה, ובכל זאת עדיין פתוחה לפתיחה החשאית של ההלך האורב למיקרו־שנייה החד־פעמית של המיסטיקן?

מיפן לברזיל, מצ׳ילה לארצות הברית. דרך מחשבה המסרבת לחבוש את שקר הפילוסופיה בתחבושות מנומסות ומחילה עליו טיפול כירורגי ממוקד, משום שהשקר הזה עודנו חי ופועל. מאמץ לפענח את מה שמבקש להתגלות בלילה הזה שהעיוורים כבר עיכלו, להזריק לקוד ולחלץ מן השורה האחרונה את המחזה הבוגדני של הנוסע המבוהל שכבר יודע שהוא רעב וחתוך, ממתין על הרציף לבואו של הקצב שיסדיר את העמלות שהובטחו בעת השבתתה הסופית של התעשייה. בליבו החונק של הקיטור המתכתי שהארובות מגהקות אנו שבים ומביטים זה בעיני זה ובוחרים להחזיק מעמד עוד קטע אחד, כי אנו מבינים בדיוק מתמטי שהפרס עצום. ובכל זאת הספק מחלחל לפרקים, כי קראנו יותר מדי היידגר ואנחנו יודעים שזוועות אינן צומחות רק משיתוק או מאי־פעולה, ושחיי הרוח אינם מסתפקים בחיבוק מזדמן של האינסופי, מעין תיירות מטפיזית של סוף שבוע. כשאנו קולטים שהאינטליגנציה עומדת על סף התפשטות מעבר לכל גבול שאפשר להעלות על הדעת, ושמן האנושי אולי ישרוד רק שם ריק, מה עוד נוכל לרצות להגיד, לחשוב או לעבד מעבר לתשוקה הדחופה שצורה כלשהי של ניתוב תיתן לנו קריאה שאפשר לחיות איתה? זה הלב הרדיואקטיבי של השאלה. הוויכוחים הישנים על קיומם או אי־קיומם של גבולות הם תיק סגור. הבעיה המוחלטת עכשיו היא ההכרח החיוני והדחוף לייצר איזו משמעות, צופן, עלילה מינימלית שלאורכה נוכל להזיז את גופינו ובה בעת לגרום לכול לרוץ מהר יותר, ומהר יותר, ומהר יותר.

הדחף המכאני אינו מכיר בהפסקות מתוכננות. הוא מביא עקירה מוחלטת מן המקום ומהירות אינסופית שאין עליה עוררין. תחת הנוירוזה הקולקטיבית שלפיה כל תופעה מוכרחה לעבור תחילה דרך מסנן מרגיע ולהצטמק לממדים אנושיים כדי שאפשר יהיה לעכל אותה, הכול בהכרח משתטח לבסוף. הפילוסוף והאמן מאושרים עד כדי גסות בתוך הצמצום הזה, משום שהוא מעניק להם תוקף, מאכיל אותם ומשלם את המלגה שלהם, תוך כדי שהוא ממשמע ומסרס אותם. ובכל זאת הקלפים פרושים על השולחן ויש מדרג ויש ספקטרום. מצד אחד עולה הארכיון השלם של תולדות הפילוסופיה, האמנות והמדע. מן הצד השני בוערת מלחמת נצח השייכת לתחומן של הדתות והפוליטיקה, טריטוריה שברגעי הצלילות שלה יודעת היטב כי תבוסתה חתומה בשנייה שהיא נכנסת לזירת הדיאלוג, כי היא מפסידה בכל פעם שהיא נפתחת, כי תפקידה פתטי כשהיא מנסה לנהל שיחה כנה, וכי לשם הישרדות גרידא עליה להיאטם הרמטית ולהפוך למוצפנת, ניתנת לפענוח ליודעי סוד בלבד. בתוך הפרמטר האטום הזה האמנות פלרטטה עם הסודיות לאורך כל תולדותיה, וכלי הנשק של אותם לוחמים, אלה שכבר בידם ואלה שמחכים משומנים במחסן, רואים הרבה מעבר לכריכתו של ספר, פועלים ברישיון קטלני של פתוגן שהוסב לנשק. וגם הלוחם המפוכח הוא זה שיושב ללא תנועה ליד המקשים, מסונכרן עם הגדוד האורב בסבך הג׳ונגל, ממתין להתפרצות המדויקת של האלימות האצורה שם כדי להעניק כובד לרגע ולהזריק משמעות לגיהינום שזימנו מרצוננו על עולם שמעולם לא נועץ בנו לפני שהוציא את עצמו אל הפועל.

מעולם לא היה משאל עם אונטולוגי. הקבוע היחיד ששרר בכל נקודה במרחב ובזמן היה הנסיבה האכזרית שאין לערער עליה, שהעולם דהר קדימה במהירות מרבית בכיוון שאין ממנו דרך חזרה, ושאיש לא החזיק במנוף שיכול להאט אותו אפילו במילימטר אחד. למדנו להפנים את פסק הדין שלפיו התאוצה הזאת היא הטוב, שכל התנגדות לה פועלת נגד הטבע, שהיופי שוכן סוף סוף בדיגיטלי, שהקרב המכריע כבר נערך בעצם ראשיתו של כל הקיים וכל ההווה שלנו אינו אלא ההתפרשות הדחויה והשאריתית של תוצאותיו.

שגם האותיות האלה הנרשמות על המסך הן רק השתקפות רפאית של אותו מאבק ארכאי, ממש כמו החיים עצמם הפועלים מחוץ לכל קוד סדיר. ושם יכול מי שחי בהם להרים את עיניו מן הטקסט, להפנות אותן אל השמים ולחוש, אפילו בעוצמה מזערית, שהרוח עדיין נעה בינינו. ואז לאמוד אם ביכולתנו עדיין לבקע את העולם כדי לדבר ישר אל פניו, או אם ניאלץ לגשש בעיוורון בחושך אטום, סכין קפוצה בין שינינו, להתחקות אחר מקומו בעזרת אינסטינקטים בסיסיים ביותר ולהיאבק בו עד מוות, במאבק שרק אחד מן השניים יצא ממנו חי.

אנו עדיין אנושיים, וסביר שמה שיבוא אחרינו ישמור בקרביו משקע עיקש של אנושיות. להלכה היה עלינו לקבוע באילו תנאים זה יקרה, אבל הכוונה כבר חמקה מתחום סמכותנו, ואשליה היא להחזיק בדעה שמשהו הדומה לכוונה ריבונית עדיין יכול להתקיים. אנו משוקעים בתוך המסה, שקועים בתוך המסה, מבטאים את מה שיש בדרכים היחידות שהתאפשרו, באיזו הקפדה עדינה ורעועה שעוד הייתה אפשרית. ומובן שמעט מאוד היה אפשרי, אבל זה היה החומר היחיד שהיה בנמצא, ומורינו מעולם לא מסרו לנו כלים טובים יותר. זה מה שיש לנו, וכל שנותר הוא לקבל את זה.